

Sygn. I C 1587/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko : D. G.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami postępowania obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa E. D. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego D. G. kwoty 1.975,40 złotych z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, iż dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zwarcia przez pozwanego w dniu 30 września 2014r. z (...) Sp. z o.o. SMS Kredyt Sp. j. dawniej (...) Sp. z o.o. (...) S.K.A. z siedzibą we W. umowy pożyczki nr (...), w kwocie 1000 zł. Pozwany pomimo precyzyjnie określonych zasad zwrotu pożyczonej kwoty nie wywiązał się z warunków umowy. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 17 października 2014r. powód stał się wierzycielem pozwanego. Ponieważ pozwany nie dokonywał spłat pożyczki zgodnie z ustaleniami umownymi, umowa została wypowiedziana i z dniem 29 kwietnia 2015r. kwota stała się wymagalna. Na żadaną kwotę składają się należność główna – 911,30 zł i 916,04 zł należności uboczne w postaci odsetek od kapitału, odsetek karnych, opłaty operacyjnej za usługę związaną z obsługą pożyczki, 148,06 zł opłaty za monity kierowane do pozwanego.

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty postanowieniem z dnia 25 maja 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu we Włocławku.

Strona powodowa po wezwaniu w trybie art. 505³⁷ kpc do uzupełnienia braków formalnych pozwu wykazała umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu strony powodowej i podtrzymała powództwo w pozwie złożonym na formularzu urzędowym.

Pozwany nie stawił się na wyznaczony termin rozprawy, nie złożył odpowiedzi na pozew.

SĄD USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

W dniu 30 września 2014 roku pozwany zawarł umowę pożyczki z (...) Sp. z o.o. SMS Kredyt Sp. j z siedzibą we W.. Pożyczkodawca udzielił pożyczki w kwocie 1.000 zł, termin spłaty ustalono na dzień 30 listopada 2015r. W § 3 umowy strony ustaliły, że kwota oprocentowania pożyczki wynosi 12% w stosunku rocznym w całym okresie obowiązywania umowy, kwota naliczonych odsetek wynosi 76,40 zł. W § 4 umowy wskazano, że całkowita kwota do zapłaty wynosi 2.099,78 zł, w tym 989 zł kwota pożyczki oraz koszty pożyczki: 11 zł tytułem opłaty za wypłatę pożyczki, 76,40 zł odsetki, 1.023,38 zł opłaty operacyjnej.

dowód: umowa z dnia 30.09.2014r. – k. 11-15

W dniu 24 października 2014 roku pracownik (...) Sp. z o.o. SMS Kredyt Sp.j. dawniej (...) Sp. z o.o. (...) S.K.A. we W. T. K. sporządził skierowane do pozwanego D. G. zawiadomienie, że dnia 17 października 2014 roku nastąpiła zmiana podmiotu obsługującego pożyczkę nr (...) na (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G..

W dniu 23 lutego 2015 r. pracownik Kancelarii (...) Sp. z o.o. we W. działający w imieniu (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. sporządził skierowane do pozwanego wezwanie do zapłaty wierzytelności z tytułu umowy pożyczki nr (...) w kwocie 301,70 zł na rzecz nowego wierzyciela w terminie do dnia 09 marca 2015r. pod rygorem wypowiedzenia umowy. W wezwaniu wskazano, że pozwany uchybił płatności dwóch rat: w kwocie 151,16 zł płatnej do dnia 30.12.2014r. oraz w kwocie 150,54zł płatnej do dnia 30.01.2015r.

W dniu 23 marca 2015 r. pracownik Kancelarii (...) Sp. z o.o. we W. działający w imieniu (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. sporządził skierowane do pozwanego wypowiedzenie umowy pożyczki i wezwanie do zapłaty wierzytelności z tytułu umowy pożyczki nr (...). W wypowiedzeniu wskazano, że pozwany ma zapłacić należność w kwocie 453,28 zł do dnia 30.03.2015r. pod rygorem rozpoczęcia biegu wypowiedzenia umowy. Wskazano także, że po upływie terminu wypowiedzenia wymagalna staje się cała pozostała do spłacenia kwota pożyczki w wysokości 1.887,10 zł.

dowód: pismo informacyjne – k. 20; wezwanie do zapłaty z dnia 23.02.2015r. – k. 16-17; wypowiedzenie umowy z dnia 23.03.2015r. – k. 18-19.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Powództwo jest bezzasadne.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, iż postępowanie w niniejszej sprawie miało charakter uproszczony, a nadto postępowanie prowadzone przez Sąd Rejonowy we Włocławku było kontynuacją postępowania wszczętego w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Zgodnie z przepisem art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W rozpatrywanej sprawie pozwany, nie stawił się na termin wyznaczony na rozprawę, nie wdał się również w spór. Sąd jednak nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda w oparciu o treść art. 339 kpc, który stanowi, że jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, sąd wyda wyrok zaoczny; w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, jako że budzą one uzasadnione wątpliwości. Należy bowiem zauważyć, że dyspozycja wskazanej normy nie zwalnia powoda z obowiązku przytoczenia faktów pozwalających na ich ocenę pod kątem przepisów prawa materialnego. Co za tym idzie na powodzie ciążył obowiązek opisanego lub udowodnienia faktów, nie zaś ich skutków w sferze prawa materialnego. W wypadku zajścia przesłanek do wydania wyroku zaocznego sąd może poprzestać na ocenie samych faktów opisanych

przez powoda, tym samym pominać postępowanie dowodowe. Jeżeli zaś tych faktów powód nie przytacza w jasny sposób, sąd ocenia na podstawie przedłożonych dowodów, czy roszczenie powoda jest zasadne.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 tego artykułu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wedle art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Tym samym skoro w rozpatrywanej sprawie wierzytelność stwierdzona była pismem (umowa pożyczki) ustawodawca nałożył na strony obowiązek zachowania formy pisemnej przelewu wierzytelności.

Ustalając stan faktyczny Sąd miał na względzie regulację art. 6 k.c. zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (ciężar dowodu) a nadto art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Zastosował też przepisy art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Podstawą dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie były dokumenty przedłożone przez stronę powodową.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa w pozwie wniesionym dnia 06 maja 2015r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 1.975,40 zł. Jako podstawę swojego roszczenia strona powodowa wskazała umowę pożyczki zawartą przez pozwanego z (...) Sp. z o.o. SMS Kredyt Sp. j. (dawniej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) S.K.A. z siedzibą we W.) jako wierzycielem pierwotnym w dniu 30 września 2014r. nr (...), podnosząc przy tym, że umową przelewu wierzytelności z dnia 17 października 2014 r. wierzyciel pierwotny (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością SMS Kredyt Sp. j. zbyła tę wierzytelność na rzecz strony powodowej. Jednakże do pozwu dołączono umowę pożyczki zawartą z pozwanym przez (...) Sp. z o.o. SMS Kredyt Sp. j. z siedzibą we W.. Nie dołączono umowy przelewu wierzytelności przysługującej wobec pozwanego zawartej między (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością SMS Kredyt Sp. j., a stroną powodową dnia 17 października 2014r. Brak tej umowy uniemożliwia Sądowi ocenę czy doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej wobec pozwanego na stronę powodową w wysokości wskazanej w pozwie. Nadto nie przedłożono też dowodów wysłania lub doręczenia pozwanemu zawiadomienia o przelewie, wezwań do zapłaty, wypowiedzenia umowy.

Zważając na powyższe należy wskazać, iż strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie udowodniła swojego roszczenia. Załączone przez stronę powodową dokumenty nie wskazują na fakt istnienia po stronie powodowej wierzytelności dochodzonej przez nią w pozwie wniesionym w niniejszej sprawie.

Powództwo zasługiwało także na oddalenie w zakresie opłaty operacyjnej. Opłata ta stanowiąca za cały okres pożyczki około 100 % kwoty pożyczki zdaniem Sądu zmierza do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Zgodnie z przepisem art. 359 § 2¹ k.c., maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Tym samym przedmiotowa opłata w oderwaniu od kosztów samej usługi, staje się ukrytymi, wyższymi niż maksymalne, odsetkami od sumy pożyczonego kapitału. Postanowienie takie, jako zmierzające do obejścia prawa byłoby nieważne na mocy przepisu art. 58 § 1 k.c.

Mając powyższe na względzie należało orzec jak w pkt. 1 wyroku.

W pkt. 2 wyroku orzeczono o kosztach procesu, na podstawie art. 98 kpc.